

Arrest

nr. 230 602 van 19 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 21 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming grotendeels baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot H.S.M. worden aangevoerd in het kader van diens volgend verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 230 601 van 19 december 2019 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien er geen geloof gehecht kon worden aan zijn Oromo-etniciteit en zijn asielerlaas. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 132 788 van 4 november 2014.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, namelijk Ethiopië, omwille van de reeds aangehaalde problemen tijdens zijn eerste verzoek, gezien deze nog steeds actueel zouden zijn. Bovendien haalt hij aan te vrezen voor een genitale verminking van zijn dochters H. en K., geboren in België, bij terugkeer naar Ethiopië.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij de volgende documenten neer: zijn originele Ethiopische identiteitskaart, medische attesten omtrent de besnijdenis van M. en zijn beide dochters.

Op 23 januari 2019 nam het CGVS de beslissing om zijn tweede verzoek niet ontvankelijk te verklaren. Hij diende op 4 februari 2019 een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. De RvV vernietigde deze beslissing van het CGVS bij arrest nr. 220 754 van 6 mei 2019. De RvV stelde vast dat het advies inzake een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel conform artikel 57/6/2, paragraaf 2, van de Vreemdelingenwet ontbrak. Er werd een nieuwe beslissing tot niet-ontvankelijkheid opgesteld.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het ontbreken van zijn identiteitskaart, de vaststelling dat hij tijdens zijn huidig verzoek nu toch een identiteitskaart kan voorleggen zonder een afdoende uitleg dienaangaande te geven, en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt, dat corruptie en het ontvangen van smeergeld veelvoorkomend is in Ethiopië, evenals de vervalsing van paspoorten en identiteitskaarten, doet afbreuk aan de authenticiteit van zijn voorgelegde identiteitskaart.

Verzoeker betwist en bekritiseert, doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent zijn politiek activisme in België: "Voorts, verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst, namelijk Ethiopië, omdat u dit land verliet vanwege politieke problemen (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 15). U stelde in Ethiopië te zijn gearresteerd. Gevraagd of u sinds uw vorige aanvraag tot internationale bescherming nog politieke activiteiten heeft uitgevoerd, antwoordde u een beetje actief te zijn, maar het moeilijk te hebben met actief te zijn omdat u vier kinderen heeft (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16). U stelde soms mee te doen aan vergaderingen, of betogingen, maar dat u eigenlijk geen tijd heeft, omdat u moet werken. U stelde soms naar vergaderingen te gaan van het Oromo Liberation Front (OLF) in de steden Brugge of Antwerpen. Daarnaast, stelde u niet meer te weten wanneer u deelnam aan betogingen, maar dat het tegen de inbeslagname van de gronden van de Oromo [in Ethiopië] was, en tegen de moord op Oromo's en hun arrestatie. U wist niet aan hoeveel betogingen u heeft deelgenomen. U stelde vanwege deze activiteiten niet terug te kunnen keren naar Ethiopië, gezien u daar zou kunnen worden vermoord of gearresteerd (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 16 en punt 18). U heeft over deze activiteiten geen enkel document neergelegd (zie Verklaring Volgend Verzoek, punt 17). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud, op 26 november 2018, opnieuw werd gevraagd om welke redenen u niet naar Ethiopië kan terugkeren, haalde u echter geenszins aan dat u politieke activiteiten zou uitvoeren – of uitgevoerd zou hebben - in België (zie notities CGVS 1, p.13). U zei enkel – uiterst kort – dat u het [uw problemen] de vorige keer al heeft uitgelegd. Nogmaals gevraagd of er

elementen zijn die u graag zou willen toevoegen aan het relaas van uw vorige aanvraag, of andere elementen die u zou willen uitleggen, zei u dat u uw problemen en de redenen om dewelke u niet terug kan keren naar Ethiopië reeds heeft uitgelegd, dat u veel heeft verteld, en niets heeft toegevoegd. U zei dat uw assistent had uitgelegd om welke redenen u een negatieve beslissing ontving, maar u stelde dat de beslissing volledig andere elementen aanhaalde dan hetgeen u tijdens uw gehoor [op 18 april 2014] heeft verteld. Een derde maal gevraagd of u graag nog iets wil uitleggen, stelde u het niet te kunnen uitleggen door de stress die u op dat moment [tijdens het persoonlijk onderhoud op 26 november 2018] had, en u voegde er – weinig begrijpelijk – aan toe dat het [de negatieve beslissing] werd gelezen op papier, dat er vragen werden gesteld, maar dat er niet werd geloofd wat u had gezegd. Gesteld dat u het had over uw problemen, en zei dat u twee problemen had waardoor u niet naar Ethiopië kon terugkeren, en gevraagd wat dan het andere probleem is, antwoordde u dat de tweede reden in verband staat met uw dochters, omdat er in het gebied waar u woont [in Ethiopië] een probleem is met besnijdenis. U stelde dat elk meisje dat er geboren wordt moet worden besneden. Verder, stelde u dat uw dochter [H...] nog steeds onder controle staat van artsen. Er dient opgemerkt, dat u nergens tijdens het persoonlijk onderhoud, op 26 november 2018, kenbaar heeft gemaakt dat u in België actief zou zijn voor het Oromo Liberation Front, of deelgenomen zou hebben aan betogingen in België. Zelfs wanneer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog iets zou willen toevoegen aan uw relaas, haalde u dit geenszins aan. Uit het bovenstaande, kan bijgevolg enkel worden geconcludeerd dat u uw [summier] politiek activisme in België, zoals u aanhaalde tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 oktober 2018, absoluut niet aannemelijk kan maken.

Naast het feit dat u uw activisme in België op geen enkele manier heeft aangehaald of verduidelijkt tijdens het persoonlijk onderhoud op 26 november 2018, dient eveneens te worden vastgesteld dat reeds in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming, op 25 juli 2011, geen geloof kon worden gehecht aan uw Oromo-etniciteit, uw activisme voor het Oromo Liberation Front in Ethiopië, of de vervolgingsfeiten die u beweerde te hebben ondergaan vanwege dit activisme, en werden deze vaststellingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 4 november 2014 (zie arrest nr. 132788 van 4 november 2014, in het administratieve dossier). (...)"

Verzoeker stelt dat: "Verwerende partij noemt de vrees van verzoekende partij voor besnijdenis van haar dochters hypothetisch! Niets is echter minder waar: iedereen van haar familie en van de gemeenschap gelooft in besnijdenis. zij zien dit ook als een 'vrouwenzaak' en vaak wordt het uitgevoerd achter gesloten deuren en zonder dat daar toestemming van de ouders voor nodig is." De Raad merkt op dat verzoeker zijn vrees geenszins gericht is op een individueel of door hem gekend persoon.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 oktober 2019, voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing onbegrijpelijk is, nu er geen twijfel kan bestaan over het feit dat haar echtgenote slachtoffer is van een besnijdenis type III. Verzoekende partij wijst erop dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met haar verklaring dat het in haar land traditie is dat kinderen besneden worden en de familie dit dan ook zal eisen en zij en haar echtgenote hun dochters niet zullen kunnen beschermen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van haar vrees en eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Dat de echtgenote van verzoekende partij besneden is (type 3), wordt niet betwist, doch verzoekende partij laat na concrete en pertinente argumenten bij te brengen die afbreuk vermogen te doen aan of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot de door haar (en haar echtgenote) aangehaalde vrees voor een besnijdenis van haar dochters op goede grond wordt vastgesteld dat deze vrees niet aannemelijk wordt gemaakt:

“Verder, stelde u – in het kader van uw eerste volgende verzoek tot internationale bescherming – dat u niet naar Ethiopië kan terugkeren omdat u vreest dat uw twee dochters er het risico zouden lopen op genitale verminking. Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters, kan echter worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk weet te maken. Deze vaststelling is gebaseerd op de objectieve context in uw land van herkomst, namelijk Ethiopië, zowel als de persoonlijke situatie waarin uw dochters zich zouden bevinden bij een terugkeer naar Ethiopië.

U verklaarde dat, in het gebied waar u woont [in Ethiopië], alle meisjes besneden worden (zie notities CGVS 1, p.13). U stelde dat u volgens uw cultuur geen vrouw kan huwen die niet besneden is (zie notities CGVS 1, p.14). U bent in België bewust geworden van de problemen die vrouwen kunnen ervaren omwille van genitale verminking, zoals een vermindering van de seksuele gevoelens, en de problemen tijdens de zwangerschap en bevalling. U stelde eveneens dat het onderwerp van vrouwelijke genitale verminking een taboe is in de gemeenschap. **Nochtans, zijn er verschillende factoren die erop wijzen dat u en uw echtgenote uw dochters wel degelijk zou kunnen behoeden voor genitale verminking in Ethiopië, en bijgevolg wordt vastgesteld dat u het aangehaalde risico op besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters niet aannemelijk weet te maken.** Bovendien, dient opgemerkt, dat uw antwoorden op de aan u gestelde vragen over vrouwelijke genitale verminking in Ethiopië in het algemeen, en uw woonplaats in het bijzonder, tergend vaag waren.

Ten eerste, stelde u dat vrouwelijke genitale verminking te maken heeft met cultuur. Gevraagd wat u bedoelt met “cultuur”, antwoordde u dat er verschillende culturen zijn in Ethiopië, en dat voor “jullie cultuur” een vrouw moet worden besneden voor ze huwt, omdat ze anders geen echtgenoot kan vinden, beledigd zal worden en gediscrimineerd zal worden (zie notities CGVS 1, p.15). Ze zou ook haar studies niet kunnen voortzetten. U voegde eraan toe dat de Ethiopische regering wel op de hoogte is [van deze praktijken], maar dat zij vrouwen niet kan beschermen tegen besnijdenis. Opnieuw gevraagd wat u bedoelt met “cultuur”, en gevraagd of u dan de Oromo-cultuur bedoelt, of de cultuur van uw dorp, zei u uiterst vaag dat elke hoek van Ethiopië verschillende culturen heeft, en dat alle vrouwen moeten worden besneden. U zei dat in uw gemeenschap, dorp, Oromo-cultuur, stad, en de Ethiopische gemeenschap, iedereen besneden moet worden, en dat geen enkele vrouw daaraan kan ontsnappen. Gevraagd of er dan geen verschillen zijn tussen Ethiopische regio's wat betreft vrouwelijke genitale verminking, en gevraagd of er regio's zijn waar vrouwenbesnijdenis meer voorkomt dan in andere, antwoordde u dat in de regio Oromiya, in uw stad en uw gebied, elke vrouw besneden moet worden, en dat u dat zeker weet (zie notities CGVS 1, p.16). U stelde dat het ernstig is in uw gebied en uw dorp [Tchotché], maar dat – wanneer u er iets over zou zeggen, of zou zeggen dat het iets slechts is – men u zou antwoorden dat het over respect voor de gemeenschap en de cultuur gaat, en dat het verplicht is. Er werd u echter

opnieuw gevraagd of er geen verschillen zijn tussen de regio's in Ethiopië, en of er regio's bestaan alwaar vrouwenbesnijdenis minder voorkomt, maar u antwoordde enkel dat u had gehoord dat het veelvoorkomend is in de regio waar uw echtgenote vandaan komt, namelijk Silte, het zuidelijke deel. U stelde dat in haar dorpen en steden iedereen besneden moet worden. U voegde er opnieuw aan toe dat in uw gebied en uw dorp vrouwenbesnijdenis veelvoorkomend is. Gesteld dat u het steeds heeft over uw dorp en uw gebied, en gevraagd of er plaatsen zijn waar Oromo wonen, maar waar vrouwelijke genitale verminking minder voorkomt, antwoordde u – opnieuw tergend vaag – dat u niet denkt dat er een plaats is waar vrouwenbesnijdenis minder vaak voorkomt. **Vooreerst**, dient opgemerkt, dat uw echtgenote verklaarde steeds in het dorp Tchotché te hebben gewoond sinds zij twee jaar voor haar huwelijk terug bij haar tante Bilcho ging wonen (zie notities CGVS 2, p.4). Zij stelde bovendien dat zij niet bij haar familie [in Silte] zou wonen bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië, maar dat ze gehuwd is met u, waardoor ze bij uw familie zou gaan wonen, in het dorp Tchotché (zie notities CGVS 2, p.14). **Gezien zij op geen enkel moment stelde te willen terugkeren naar Silte, kan deze vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters enkel worden beoordeeld ten opzichte van uw streek van herkomst, namelijk het dorp Tchotché, in de regio Oromiya.** U heeft het doorheen uw verklaringen dan ook steeds over uw eigen gebied, uw eigen dorp en uw eigen cultuur. Echter, werd reeds in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming **absoluut geen geloof gehecht aan uw Oromo-etniciteit, of uw herkomst uit het dorp Tchotché, in de Ethiopische regio Oromiya** (zie arrest nr. 132788 van 4 november 2014, punt 3.6 en punt 3.7, in het administratieve dossier). Dat u binnen het kader van uw huidig verzoek zou opperen een vrees te hebben in hoofde van uw minderjarige dochters omdat zij aldaar – in het dorp Tchotché –, en omwille van de Oromo-cultuur, zouden worden besneden, kan dan ook opnieuw absoluut niet aannemelijk worden geacht, gezien op zich reeds geen geloof kan worden gehecht aan de herkomst van u en uw echtgenote uit het dorp Tchotché, of jullie Oromo-etniciteit.

Bovendien, geeft informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aan dat er wel degelijk verschillen bestaan in prevalentie van vrouwelijke genitale verminking tussen de verschillende Ethiopische regio's – hetgeen u absoluut niet bleek te weten. Zo blijkt de regio waar u beweerdelijk uw hele leven heeft gewoond – maar waaraan geen geloof wordt gehecht –, namelijk Oromiya, een prevalentiegraad te hebben van 75,6% (zie informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier). **U bleek echter absoluut niet op de hoogte van deze verschillen in prevalentie per regio in Ethiopië, hetgeen enkel wijst op een ondermaatse kennis van het voorkomen van vrouwelijke genitale verminking in Ethiopië, en op een nalatigheid om deze kennis te vergaren.**

Ten tweede, was u niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. Zo stelde u persoonlijk **tegen** de praktijk van vrouwenbesnijdenis te zijn gekant (zie notities CGVS, p.14). U stelde echter dat uw familie gelooft dat alle vrouwen moeten worden onderworpen aan een besnijdenis (zie notities CGVS 1, p.15). U zei dat er geen garantie is dat uw kinderen niet zouden worden besneden bij een terugkeer naar Ethiopië, gezien u ze niet alleen kan laten met uw familieleden, of in de gemeenschap, omdat ze geloven dat het deel is van de cultuur, en het verplicht is, een zorg die ook door uw echtgenote wordt gedeeld (zie notities CGVS 2, p.15). Gevraagd **wie** specifiek uw dochters zou willen besnijden, zei u – opnieuw uitermate vaag – dat het bijvoorbeeld uw familie kan zijn, en ook de gemeenschap (zie notities CGVS 1, p.16). U voegde eraan toe dat u ook zelf niet gelukkig zal zijn mocht uw dochter worden gediscrimineerd, niet kan huwen, of haar studies niet zou kunnen voortzetten, en dat u daarover gestresseerd zou zijn. U stelde dat u die dingen [vrouwenbesnijdenis] zou moeten doen door de gemeenschap, en dat uw kinderen eronder zouden lijden. U voegde eraan toe dat u de Belgische overheid vraagt om uw kinderen hiertegen te beschermen. **Nogmaals** gesteld dat u spreekt over uw familie en de gemeenschap, en gevraagd of u iemand **concreet** vreest, stelde u opnieuw bang te zijn van uw familie, dat ze uw kinderen zouden besnijden wanneer u ze alleen zou laten. U stelde ook onder druk te komen van de gemeenschap. **Een derde maal** gevraagd of u een **specifiek** persoon vreest, antwoordde u dat u misschien uw moeder vreest, die zou kunnen samenwerken met de bureaus om uw dochters te besnijden. **Echter, dient opgemerkt, dat u nog nooit met uw moeder heeft gesproken over de genitale verminking van uw dochters.** U stelde het niet te hebben bediscussieerd met uw moeder of zus, maar dat u wel honderd procent zeker bent dat zij de praktijk steunen, omdat de familie wordt gerespecteerd door de gemeenschap wanneer de praktijk van vrouwenbesnijdenis wordt uitgevoerd, en omdat het om een gelukkig moment gaat waarop de familie geld ontvangt (zie notities CGVS 1, p.15). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, stelde u opnieuw uw moeder niet te hebben aangesproken over de genitale verminking van uw dochters (zie notities CGVS 1, p.16). U stelde dat u er niet over heeft gepraat, omdat ze [uw moeder] niet over het probleem wil praten, gezien het niet eigen is aan de cultuur om over deze zaken te spreken. U stelde dat het [vrouwenbesnijdenis] deel is van het gewone, normale leven, en dat er niet over wordt gesproken. U bleek ook geen gesprek over uw

dochteren te hebben gestart met uw moeder (zie notities CGVS 1, p.17). **Uit uw verklaringen kan aldus worden afgeleid dat u geenszins enige poging ondernomen heeft om met uw moeder over uw vrees voor de genitale verminking van uw dochters te spreken. Er kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat u – indien u werkelijk vreest dat uw moeder uw dochters zou kunnen besnijden – uw moeder tenminste zou aanspreken over uw angsten.** U bleek wel met uw oom gesproken te hebben over de mogelijke besnijdenis van uw dochters bij terugkeer naar Ethiopië, maar over dit gesprek kon u slechts vage informatie verschaffen. Zo zei u dat u er soms over spreekt, en dat u zegt dat het over cultuur gaat, maar dat hij [uw oom] dit idee niet heeft geaccepteerd (zie notities CGVS 1, p.16). Uw oom stelt enkel dat ze [uw dochters] moeten worden besneden, omdat ze anders niet kunnen huwen, en niet verder kunnen studeren. Later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of iemand u onder druk gezet heeft om uw kinderen te besnijden, antwoordde u bevestigend, maar zei u – ontzettend vaag - dat het als een idee was (zie notities CGVS 1, p.17). U stelde dat uw oom het idee had opgeworpen, maar dat u het niet accepteert. Gevraagd wat uw oom gezegd heeft wanneer hij het idee heeft opgeworpen, antwoordde u dat u hem aanraadde zijn kinderen niet te besnijden, maar dat hij het idee niet accepteerde. U stelde uiteindelijk dat uw oom u niet onder druk kan zetten om uw kinderen te besnijden. **Uit bovenstaande verklaringen uwentwege, kan dan ook worden afgeleid dat u evenmin uw vrees tegenover uw oom - in hoofde van uw minderjarige dochters weet te concretiseren.** Contact met andere personen in Ethiopië, heeft u niet, ook niet met uw zus (zie notities CGVS 1, p.5-6), en evenmin heeft uw echtgenote contact met vrienden of familie (zie notities CGVS 1, p.10), hetgeen ze ook zelf bevestigde (zie notities CGVS 2, p.5 en p.7). U bleek ook geen andere familie te hebben die zich in Ethiopië bevindt, behalve een oom die in de stad Addis Abeba woont (zie notities CGVS 1, p.9), maar waar u geen contact mee heeft (zie notities CGVS 1, p.10). **Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u niet in staat zou zijn uw dochters tegen genitale verminking te beschermen.** Wanneer deze vraag u wordt gesteld, namelijk om welke redenen u niet in staat zou zijn uw dochters tegen deze praktijk te beschermen, vertelde u opnieuw over de gemeenschap, waarin vrouwen altijd worden besneden, zelfs al zijn ze hoger opgeleid (zie notities CGVS 1, p.18). U stelde dat het zeer moeilijk is wanneer u in deze gemeenschap gediscrimineerd wordt, of apart moet wonen, en u voegde eraan toe dat het dorpsleven moeilijk is. Gesteld dat u het steeds over discriminatie heeft, terwijl u als vader toch het gezag heeft over uw kinderen en bescherming zou kunnen bieden, zei u – verwarrend genoeg – dat het zeer moeilijk is om te leven als een vader van een onbesneden dochter, omdat u beledigd zal worden en niet gerespecteerd zal worden. U voegde er opnieuw aan toe dat u bang bent dat uw dochters geen vrienden zullen hebben, niet naar school zouden kunnen gaan, geen echtgenoot zouden kunnen vinden, of zelfs niet naar de winkel zouden kunnen gaan.

Uit het voorgaande kan dus enkel worden afgeleid dat u het steeds over een louter **hypothetische vervolger** heeft, aangezien u stelt dat de vervolging – de besnijdenis van uw dochters – zou afhangen van een niet nader genoemd persoon in de gemeenschap van uw dorp. In die zin, vreest u slechts een toevallige vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon. **Bovendien, werd hierboven reeds vastgesteld dat u uw herkomst uit het dorp Tchotché – tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming - absoluut niet aannemelijk heeft weten te maken, waardoor u eveneens niet aannemelijk kan maken een daadwerkelijke vrees te hebben omtrent uw minderjarige dochters, die aldaar genitaal verminkt zouden kunnen worden door uw moeder, uw oom, of iemand uit de gemeenschap van het dorp Tchotché. Bijgevolg, kan u evenmin aannemelijk maken dat u en uw echtgenote er, als vader en moeder van deze onbesneden dochters, zouden worden gediscrimineerd indien jullie jullie dochters niet zouden laten besnijden.**

Ten derde, bleek u danig weinig kennis te hebben van de Ethiopische wetgeving omtrent besnijdenis, en mogelijke bestraffing van daders (zie notities CGVS 1, p.19), en bleek u niet op de hoogte van de aanwezigheid van organisaties tegen vrouwelijke genitale verminking in Ethiopië (zie notities CGVS 1, p.19). U zei dat de regering zegt dat de praktijk steeds minder en minder voorkomt, maar dat u weet dat het in uw gebied nog steeds doorgaat, en dat straffen niet worden geïmplementeerd (zie notities CGVS 1, p.20). U zei dat er geen garantie is dat de Ethiopische regering uw kinderen kan beschermen tegen besnijdenis, en u voegde er – opnieuw danig vaag – aan toe dat de gemeenschap gelooft in de cultuur, dat ze dat [de cultuur] respecteren, en niet de wet. Echter, werd u opnieuw gevraagd of u informatie had opgezocht over organisaties die hulp kunnen bieden met de bescherming van uw dochters tegen genitale verminking, in Ethiopië, maar u antwoordde – verbazend genoeg – dat u dit niet deed. U stelde geen organisaties of instituties te kennen die tegen vrouwenbesnijdenis strijden in Ethiopië. **Er dient echter opgemerkt, dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat u – in het geval dat u een daadwerkelijke vrees zou hebben voor de besnijdenis van uw minderjarige dochters bij terugkeer**

naar Ethiopië – op zijn minst zou opzoeken op welke wijze u uw dochters zou kunnen beschermen in Ethiopië, en hoe de Ethiopische wetgeving omtrent vrouwenbesnijdenis in elkaar zit. Het dient eveneens opgemerkt dat ook uw echtgenote heeft nagelaten zich op één of andere manier over dit onderwerp te informeren (zie notities CGVS 2, p.19-20).

Ten slotte, dient opgemerkt, dat niet kan worden ingezien om welke redenen u uw vrees voor genitale verminking in hoofde van uw minderjarige dochters, slechts zou aanhalen tijdens uw eerste volgende verzoek om internationale bescherming, en niet tijdens uw persoonlijk onderhoud op 18 april 2014. Uw dochter H.(...) was immers reeds ouder dan één jaar, wanneer dit persoonlijk onderhoud plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS van 18 april 2014). **Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat een persoon die een oprechte vrees heeft voor genitale verminking, in hoofde van zijn minderjarige dochters, binnen een redelijke termijn internationale bescherming zoekt omwille van deze vrees. Dat u uw vrees voor besnijdenis van uw minderjarige dochters slechts zou aanhalen tijdens uw beroepsprocedure, doet enkel afbreuk aan de door u geopperde vervolgingsfeiten die zich in Ethiopië zouden kunnen voordoen.** Tot deze conclusie kwam ook de RvV in haar arrest van 4 november 2014 (zie arrest nr. 132788, punt 3.13, in het administratieve dossier), en zij oordeelde dan ook dat uw vrees voor besnijdenis van uw minderjarige dochters niet als een ernstige vrees kan worden gezien, vanwege uw laattijdige vermelding ervan. Verder, bleek u reeds tijdens uw beroepsprocedure te hebben nagelaten om duidelijk aan te geven om welke redenen het voor u [en uw echtgenote] niet mogelijk is om uw dochters in Ethiopië te beschermen tegen genitale verminking. **Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van uw minderjarige dochters, in Ethiopië.**

Wat betreft de door u neergelegde **medische attesten** in verband met de besnijdenis van uw echtgenote M.(...), en de gynaecologische onderzoeken van uw dochters, kan worden opgemerkt dat inderdaad werd vastgesteld dat uw echtgenote besneden is, type drie, en dat uw twee dochters onbesneden zijn, hetgeen in bovenstaande vaststellingen niet betwist wordt."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voorgaande vaststellingen. In weerwil van de algemene verzuchtingen ter terechtzitting, werd er aldus wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen, zoals o.a. omtrent het feit dat besnijdenis een traditie is in haar land van herkomst, en de door haar ingeroepen vrees, doch verzoekende partij slaagt er niet in, gelet op voormelde motieven die niet in een ander daglicht worden geplaatst, die vrees aannemelijk te maken.

Zoals in de bestreden beslissing correct wordt opgemerkt, werd de vrees voor een (eventuele) besnijdenis van hun dochter al eerder opgeworpen in de beroepsprocedure in het kader van het vorig, eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij en haar echtgenote, waarbij door de Raad bij arrest nr. 132 788 van 4 november 2014 het volgende werd vastgesteld:

"Waar verzoekers nog wijzen op het risico op besnijdenis van hun dochter, wijst verwerende partij er op dat zij dit niet eerder hebben aangehaald in de asielpprocedure zodat niet kan worden aangenomen dat dit een ernstige zorg zou zijn. Verzoekster kan daarop niet in het minst toelichten waarom zij nu pas de besnijdenis aanvoert of waarom dit niet eerder een aandachtspunt was. Zij licht evenmin, zelfs niet minimaal, haar familiale en persoonlijke toestand toe waaruit zou moeten blijken dat in Ethiopië geen bescherming tegen genitale verminking mogelijk is. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de kans dat hun dochter besneden wordt een reële mogelijkheid is waartegen ze dienen op te treden."

Verzoekende partij brengt in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die deze beoordeling in een ander daglicht vermogen te plaatsen. Samen met het Commissariaat-generaal dient thans te worden vastgesteld dat zij haar verklaarde vrees voor een (eventuele) besnijdenis van haar dochters in haar land van herkomst Ethiopië niet aannemelijk weet te maken.

Verzoekende partij gaat voor het overige niet in concreto in op en laat also na daadwerkelijk concrete argumenten met betrekking tot de in de beschikking van 2 oktober 2019 te formuleren. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de

zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS